

«Хочемо називатися українцями — маємо щось для цього зробити». Історія криворіжця з Польщі, що став на захист України й знайшов роботу на Інгулецькому ГЗК

Після складного поранення на фронті ліва рука Сергія Павлова функціонує лише наполовину. Але тримати кермо ветеран може — тож влаштувався водієм до Інгулецького ГЗК.

Криворіжець Сергій Павлов міг не воювати. Коли почалось повномасштабне вторгнення, він із коханою вже кілька років жив у Польщі. Однак у перші дні великої війни Сергій повернувся до України та став добровольцем.

Нині ветеран має третю групу інвалідності — на фронті він дістав поранення лівої руки. Працює водієм в автотранспортному цеху Інгулецького гірничо-збагачувального комбінату Групи Метінвест. Влаштувався після демобілізації в березні, знайшовши оголошення в інтернеті. Наразі це одна з небагатьох робіт, яку він може виконувати, оскільки рука функціонує лише наполовину.

Інгулецький гірничо-збагачувальний комбінат (ІнГЗК)

Наймолодший на Криворіжжі Інгулецький гірничо-збагачувальний комбінат уведено в експлуатацію в 1965 році після чотирирічного етапу будівництва. З того часу підприємство, що займається видобутком і збагаченням залізистих кварцитів з Інгулецького родовища, стало одним із містоутворювальних у Кривому Розі. Сьогодні ІнГЗК входить до складу гірничовидобувного департаменту Групи Метінвест.

З-за кордону — на війну

Сергій родом з Інгульця — міста, яке до 2002 року було окремим населеним пунктом, а тепер є частиною Кривого Рогу. Сергій встиг здобути різний трудовий досвід: має професію машиніста екскаватора. Після армії закінчив Вінницьке вище професійне училище Департаменту поліції охорони й майже сім років працював у службі інкасації. Потім — у приватній охороні.

З 2017 по 2022 роки у Польщі Сергій займався встановленням водопровідних та газових комунікацій. Як пригадає ветеран, у його оточенні про можливу війну в Україні напередодні повномасштабного вторгнення не говорили. Але родич-атовець, який також приїхав до Польщі, казав: війна швидше за все буде.

«Своєк приїхав десь за два місяці до вторгнення. Він атовець, йому треба було з'явитися в частині в будь-якому разі. Я йому сказав, щоб забрав мене з собою. На той момент я вже розумів, що в разі війни я маю повернутися додому й робити щось корисне для країни», — згадує Сергій.

З 2017 по 2022 роки Сергій Павлов займався встановленням водопровідних та газових комунікацій у Польщі. Дізнавшись про повномасштабне вторгнення РФ, одразу почав планувати поїздку додому, а звідти — на фронт

Підтримка близьких — це сила для бійця

24 лютого зі звісткою про війну його розбудила кохана. Сергій дивився новини й вже планував поїздку до України. Проте поїхати одразу не міг — треба було владнати деякі справи.

Спершу пара почала допомагати українським емігрантам, які втікали від війни: відкрили пункт збору речей першої потреби біля свого будинку. Коли справи вдалося владнати, Сергій поїхав. Мотив пояснює просто: це його обов'язок.

«Моє зобов'язання таке ж, як і в кожного чоловіка цієї країни: боронити свій край. По-перше, в нас тут родина, батьки. По-друге, ми тут вирости».

«Якщо ми хочемо називати себе українцями, то маємо щось для цього зробити. Попри нарікання багатьох: мовляв, держава нам нічого не дала. Але ти не державу захищаєш. Ти захищаєш свою батьківщину, землю», — пояснює ветеран.

Кохана Сергія прийняла його рішення, відмовляти не стала, допомогла зібрати речі. В Україні так само з розумінням поставилась і його мама. Сергій каже, що така підтримка — дуже важлива для бійця, вона

заспокоює та додає сил.

«Ця підтримка на початку дуже важлива. Я їхав спокійний. Бо ти відчуваєш, що ти робиш це насамперед для своїх рідних і близьких. І коли твоє рішення поважають і приймають як гідне, це дає силу сильній моральній підтримки», — пояснює ветеран.

Повернувшись до Кривого Рогу з Польщі на початку березня 2024 року, Сергій Павлов пішов до місцевої тероборони. А згодом отримав переведення до 93-ї окремої механізованої бригади «Холодний Яр»

Повернення до України, служба та поранення

До України Сергій повернувся на початку березня. Відразу пішов до першої дружини та доньки, хотів відправити їх до Польщі. Для цього все було підготовлено. Проте вони відмовились. Після цього чоловік подався до військкомату й 12 березня вже був у місцевій теробороні.

«Мені сказали, що оскільки я сам прийшов, то можу обирати, де воювати. В армії я служив у внутрішніх військах, зараз це Національна гвардія України. Але оскільки Нацгвардія в районі Кривого Рогу завдань не виконувала, то я попросився або в ТРО, або в ЗСУ, але поблизу міста. На той час росіяни вже були дуже-дуже близько до нашого району, я хотів допомогти його захистити», — пригадує Сергій.

«Наш підрозділ тримає лише один напрямок — це Донеччина. На той момент Бахмут ще був за нами. Ми якраз воювали в активній фазі з вагнерівцями. Зараз їх там трошки менше, але тоді був великий наплив. Тиснули безперервно, у них не було паузи», — пригадує борець.

Сергій у частині отримав посаду навідника, проте насправді працював кулеметником — людей не вистачало. Їхнім завданням було утримувати позиції. Під час одного з боїв дістав кульове поранення лівої руки.

«Розпанахало мене нормально. Ледве витягнув руку з окопу. Її, на щастя, вдалося зберегти, завдячуючи побратимам».

«Вони наклали на руку турнікети та більш-менш вчасно евакуювали. Медики в стабілізаційному пункті мене трошки підлатали й направили далі. Потім були лікарі Чернівецького військового госпіталю. Вони зробили майже неможливе на самому початку — зберегли руку, не допустили абсцесу. Завдяки їм мене евакуювали до Нідерландів на подальше лікування. В результаті 50% функціоналу руки залишилось»,

На Донецькому напрямку Сергій дістав кульове

поранення лівої руки. За словами ветерана, ї вдалося зберегти лише завдяки побратимам, що наклали турнікети та вчасно евакуювали бійця

— розповідає Сергій.

Адаптація до цивільного життя

Сергія демобілізували в лютому 2024 року. До того лікувався майже рік, отримав третю групу інвалідності. З поверненням до цивільного життя проблем не виникло: допомогло перебування за кордоном, де поранений борець дістав велику підтримку від емігрантів-українців.

«Завдяки підтримці я поступово влився до цивільного життя. Після прибуття до України труднощів не виникало, крім бюрократії. Деякі питання, я вважаю, можна закрити й без стосу паперів, які треба приносити», — каже Сергій.

Як приклад ветеран наводить оформлення пенсії з інвалідності. Каже, що подав документи ще в лютому, але її ніяк не призначають.

«Вони надсилають багато запитів, відповіді на які часто не приходять. Тому й кажу, що бюрократія дуже велика. Треба багато папірців принести. Це добре, що в мене тільки рука поранена. Я можу ходити, їздити, бігати по різних інстанціях. А як людині без ноги? Система геть не призначена для людей з інвалідністю», — каже Сергій.

Своїм побратимам-ветеранам, які повертаються до цивільного життя, Сергій радить насамперед не нервувати й приймати суспільство таким, яким воно є. «Треба розуміти, що суспільство не буде підлаштовуватися під ветерана. Тим, хто повертається, слід розуміти, що це вони мають під нього підлаштовуватися. А воно таке, яке є, незмінне. Не треба звертати уваги на радикальні думки. Я сам маю друзів, які не надто добре відгукуються про ТЦК. Але що ж... Також треба бути готовим до того, що практично в кожному населеному пункті є свої «ждуни», — попереджає ветеран.

Влаштувався на підприємство за оголошенням

Поки Сергій оформляв пенсію та збирав довідки, задумався, яким чином може заробляти собі на життя. Вибір був не надто великий, бо рука ще важко згинається, пальці повноцінно не рухаються. Чоловік вирішив, що буде водієм: кермо тримати зможе.

Так, переглядаючи інформацію про роботу в інтернеті, Сергій натрапив на оголошення від Метінвесту — Інгулецький гірничо-збагачувальний комбінат потребував водіїв. Подумав: чому б не спробувати?

За словами Сергія, під час працевлаштування до нього поставилися дуже лояльно. Керівник Сергія, начальник автотранспортного цеху Інгулецького ГЗК Групи Метінвест В'ячеслав Коломоєць характеризує його як щирого, відкритого людину й відповідального працівника.

«До нашого цеху Сергій Павлов прийшов у березні 2024 року. Дуже щирий і відкритий хлопець. Він одразу гармонійно вписався в колектив, неначе був із нами довгі роки. Після усіх складних операцій та реабілітації він понад усе хотів працювати та бути корисним. Сергій дуже відповідальний і пунктуальний, дбає про техніку. Відчувається, що має бойовий досвід. На нього можна розраховувати в будь-якій ситуації», — каже керівник.

Стосунки з колективом у Сергія склалися нормальні, робочі. Він вже встиг скористатися деякими пільгами.

«На комбінаті є можливість взяти позачергову відпустку. Я її оформив. Поїду забирати кохану з Польщі. З моєю третьою групою інвалідності раз на рік діє 50% знижки на користування потягами й автобусами. Проте, як показала практика, з цим є проблеми. Я купував квиток до Польщі, й мені цю знижку не хотіли давати. Але коли я зібрався дзвонити на гарячу лінію Укрзалізниці, то якимось чином її зробили. Ще у нас в місті діє програма для ветеранів: вони мають право безплатно відвідувати спортивні заклади. Але про це я ще не дізнавався», — перелічує пільги для свого статусу ветеран.

Програми адаптації для ветеранів

Від початку повномасштабного вторгнення до ЗСУ пішли понад 3 тис. співробітників криворізьких гірничо-збагачувальних підприємств Метінвесту. Зараз багато з них повертається до роботи.

За словами директора з персоналу та соціальних питань Інгулецького ГЗК Андрія Щербака, основне завдання їхнього підрозділу — допомогти співробітникам адаптуватися до цивільного життя і виробничих умов.

Для цього визначили такі напрями роботи:

- повернення та утримання внутрішніх ветеранів, залучення та найняття зовнішніх ветеранів;
- програма юридичної підтримки мобілізованих та демобілізованих співробітників;
- програма цільової фінансової допомоги всім співробітникам, що постраждали внаслідок війни;
- організаційний добробут: діють програми психологічної підтримки співробітників та їхніх родин, психоемоційної реабілітації, доступні додаткові медичні огляди;
- підготовка керівників та колективів до повернення ветеранів через спеціальні навчальні програми;
- професійна адаптація та програми розвитку для ветеранів: програма перекваліфікації, безплатне перенавчання для ветеранів, які не можуть повернутися на попередню посаду, пільгові умови вступу до університету Метінвест Політехніка;
- соціальна адаптація та залучення демобілізованих до ветеранських ініціатив.

«Ми готові до наймання зовнішніх ветеранів на ринку праці з метою посилення кадрового потенціалу новим досвідом управління та командної роботи, новими компетенціями. Сьогодні компанія Метінвест пропонує широкий перелік вакансій і готова приймати та навчати охочих приєднатися до нашої команди», — запевняє Андрій Щербак.

|

[Liga.net](#)

<https://metinvestholding.com/ua/media/news/hochemo-nazivatsiya-ukrancyami-mamo-schosj-dlya-cjogo-zrobiti-storya-krivorzhcya-z-poljsch-scho-stav-na-zahist-ukrani-j-znajshov-robotu-na-nguleckomu-gzk>